

Sygn. akt **II AKa 242/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka - Draus SO del. do SA Maciej Kawalko
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. sprawy

S. J.

oskarżonej z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt II K 125/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje prokuratora i obrońcy oskarżonej za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżoną w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, w tym od opłaty.

Maciej Kawalko Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 242/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 2 września 2014 roku, S. J. uznano za winną tego, że w dniu 18 maja 2013 r. w K., odpierając bezpośredni, bezprawny zamach ze strony K. S., polegający na jej popychaniu, szarpaniu, biciu rękoma i kopaniu po głowie, duszeniu oraz uniemożliwieniu opuszczenia jej mieszkania, przekroczyła granice obrony koniecznej przed tym zamachem, poprzez zastosowanie sposobu obrony niewspółmiernego do niebezpieczeństwa tego zamachu w ten sposób, iż przewidując możliwość pozbawienia życia K. S. i godząc się na to, zadała mu cios

nożem w klatkę piersiową, powodując ranę kłutą jej lewej strony, z nacięciem brzegu górnego III żebra lewego, wnikałą do lewej jamy opłucnowej, przebijającą brzeg przyśrodkowy płata górnego płuca lewego, worek osierdziowy, ścianę przednią aorty oraz przednią ścianę prawego przedsionka serca, skutkującą masywnym krwotokiem aortalno-sercowym, wstrząsem krwotocznym i zgonem tego pokrzywdzonego w wyniku ostrej niewydolności krążenia, tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., skazano ją na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności, zaliczono okres jej tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18 maja 2013 r.

Nadto, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T. kwotę 1 549,80 (tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), w tym podatek od towarów i usług, tytułem kosztów obrony z urzędu, a jednocześnie zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył między innymi obrońca oskarżonej. Wyrokowi zarzucał:

„ a) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżona S. J. działała z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego K. S., podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona S. J. działała z zamiarem ewentualnym;

b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżona S. J. działała odpierając bezpośredni, bezprawny zamach ze strony K. S. skierowany wyłącznie wobec jej osoby, podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona S. J. odpierała bezpośredni, bezprawny zamach ze strony napastnika K. S., skierowany zarówno wobec jej osoby jak i jej dwójki małoletnich dzieci S. (ur. (...)) oraz O. (ur. (...))

c) naruszenie art. 148 § 1 kk w zw. z art. 25 § 2 w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz wymierzenie oskarżonej kary (nadzwyczajnie złagodzonej) w wysokości 7 lat pozbawienia wolności, podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego, wynika iż Sąd I instancji winien był odstąpić od wymierzenia kary.

d) naruszenie art. 25 § 3 kodeksu karnego poprzez jego nie zastosowanie, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona S. J. działała w warunkach obrony koniecznej, oraz przekroczyła jej granice będąc pod wpływem strachu oraz wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu.

e) naruszenie art. 438 pkt 4 kpk. poprzez rażącą surowość orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawieni wolności (nadzwyczajnie złagodzonej) w wysokości 7 lat pozbawienia wolności, podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego, wynika iż Sąd I instancji winien był odstąpić od wymierzenia kary”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie przedmiotowej sprawy do Sądu Okręgowego celem ponownego rozpoznania”.

Pismem z dnia 27 października 2014 r., obrońca oskarżonej oświadczył, iż „cofam zarzut podniesiony w apelacji w przedmiocie błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżona S. J. działała z zamiarem bezpośrednim”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a następnie wszystkie dowody ocenił zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Swoją ocenę dowodów, sąd rozstrzygający zawarł we wręcz wzorowo sporządzonym uzasadnieniu. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje tę ocenę dowodów, i do niej się odwołuje (por. str. 7-25 uzasadnienia, k. 766-784 akt). Skarżący generalnie nie kwestionuje oceny przeprowadzonych dowodów, a jedynie wycinek ustaleń faktycznych (dotyczących bezprawnego ataku na dzieci). Jednak w świetle analizowanych przez sąd I instancji dowodów, a przede wszystkim wyjaśnień samej oskarżonej, nie było żadnych podstaw do ustalenia, że tuż przed otrzymaniem ciosu od oskarżonej, K. S. uderzył nie tylko S. J., ale także zaatakował ich wspólne dzieci. W tym momencie dzieci nie były na rękach matki, ani się nie trzymały jej nóg. Brak jest jakiegokolwiek obiektywnego dowodu na to, że K. S. zaatakował także dzieci. A zatem, nie mógł sąd rozstrzygający przyjąć, jak chce tego skarżący, że S. J. odpierała bezpośredni i bezprawny zamach skierowany także wobec dwójki małoletnich dzieci.

Nie było także żadnych podstaw do ustaleń, iż oskarżona działała pod wpływem strachu, usprawiedliwionego okolicznościami. S. J. miała do czynienia z jedną z wielu, podobnych do wcześniejszych, awantur. Nie była tym zaskoczona, wiedziała też, że konkubent czasami dopuszcza się wobec niej rękoczynów. I również te okoliczności w odpowiedni sposób rozważył Sąd Okręgowy (vide str. 17-19 uzasadnienia, k. 776-778 akt).

Zbieżne jest stanowisko sądu rozstrzygającego i obrońcy oskarżonej, że S. J. działała z przekroczeniem granic obrony koniecznej. Różnice pojawiały się w momencie, gdy obrońca wskazał, że należało odstąpić od wymierzenia kary, bądź orzec ją w znaczeniu niższej wysokości niż to uczynił Sąd Okręgowy.

Także te zarzuty skarżącego, Sąd Apelacyjny uznał za oczywiście bezzasadne.

Słusznie sąd I instancji podkreślił, że zdarzenie w nocy 18 maja 2013 r. nie było niczym szczególnym w życiu obu konkubentów. Nadto, S. J. przygotowała się na ewentualny, kolejny atak K. S., skoro bez przeszkód poszła do kuchni po nóż. Bezpośrednie użycie noża poprzedziło lekkie uderzenie otwartą dłonią w twarz, zadane przez jej konkubenta. Nie budzi wątpliwości, że oskarżona miała pełną świadomość, iż w pokoju obok są inni domownicy którzy, w sytuacji gdyby agresja K. S. byłaby duża, mogli interweniować. W tych okolicznościach, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie tylko nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, ale też jej łagodzenia poniżej kary 7 lat pozbawienia wolności, którą orzeczono. Po raz kolejny Sąd Apelacyjny odwołuje się do argumentacji sądu rozstrzygającego (por. str. 31-33 uzasadnienia, k. 790-792 akt), nie widząc potrzeby jej powtórzenia. A zatem i w tym zakresie apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., nr 146, poz. 1188 z późn. zmianami.

Ponieważ oskarżona nie posiada żadnego majątku, ani stałego źródła dochodu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono ją od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym od opłaty za drugą instancję.